

»Nutno vždy dbáti toho, aby každý, kdo jedná jako zmocněnec, předložil plnou moc znějící na zastupování ve věcech daňových (viz odst. 8 prov. nař. k § 263, odst. 1 zák. o př. d.), pokud ovšem ji nepředložil již dříve a pokud nebylo úřadu oznámeno, že plná moc byla odvolána (odst. 3 prov. nař. k § 263, odst. 1 cit. zák.).

Speciální daňová plná moc, vydaná jen k provedení určité záležitosti daňové, neopravňuje zmocněnce, aby kromě záleži-

tosti, v plné moci uvedené, jednal za poplatníka i v jiných daňových záležitostech.

Připomínáme, že manželku nelze bez plné moci považovati za zmocněnce jejího manžela, jak se to mnohdy děje, asi v důsledku nesprávného výkladu ustanovení § 263, odst. 5 zákona o př. d., podle něhož však jest jen manžel ze zákona zmocněncem své manželky, nikoli naopak (viz i odst. 5 prov. nař. k § 263, odst. 1 cit. zák.).«

Z právní praxe.

**Možnost požadování náhrady do-
datečné škody po uzavření smíru se
vzdáním se nároků do budoucna.**

Nejvyšší soud vydal právě níže citované rozhodnutí v konkrétním případě, které v otázce nadepsané má zajisté zásadní a velmi důležitý význam, poněvadž jedná se o běžný případ, kdy pojišťovna za určité odstupné smírjuje jakékoliv nároky z úrazu do budoucna.

Konkrétní případ měl tento skutkový podklad:

Žalobce jel na motocyklu a byl poražen na veřejné silnici vedenou, ale nedostatečně opatřenou kravou.

Při pádu s motocyklu utrpěl úraz, pro který byl průvodce krávy trestně odsouzen podle § 335 tr. zák.

Pojišťovna snažila se zlikvidovati smírně věc, ale žalobce uzavřel s ní dohodu teprve, když v trestním řízení znalec lékař podal dobrozdání v tom smyslu, že zranění spočívá v ulomení výčnělku vnitřní kosti bérce, což má za následek trvalé zduření levého kolenního kloubu bez vlivu a omezení pohyblivosti kolenního kloubu.

Při narovnání uskutečněném v r. 1933, podepsal žalobce prohlášení, že narovnanou částkou jsou vyrovnány veškeré nároky z předmětné příhody vyplývající a že nemá žádných nároků, poněvadž částku narovnanou přijímá jakožto úplné odškodné.

V roce 1937 počalo však žalobci koleno hnisati a žalobce byl odeslán do nemocnice, kdež — dle jeho tvrzení — byl zjištěn tuberkulózní zánět kolena jako následek smířeného úrazu.

Žalobce během pobytu v nemocnici podal žalobu na zaplacení ušlého výdělku a placení renty vzhledem k tomu, že následkem úrazu nyní je nezpůsobilý ku práci.

Prvý soud provedl důkaz písemným prohlášením žalobcovým o plném odškodnění a svědectvím likvidátora, který narovnáni se žalobcem uzavřel, zamítl pak další důkazy a zamítl žalobu, vycházející z předpokladu, že znalecký posudek, na základě kterého žalobce dohodu uzavíral, byl pouze irelevantní pohnutkou a nemůže tudíž býti žalováno, poněvadž věc byla vyřízena nenapadatelným narovnáni.

Odvolací soud postavil se rovněž na stanovisko, že znalecký posudek byl pouze pohnutkou, která dle § 901 obč. zák. nemá právního účinku na platnost a závaznost ujednání »a chtěl-li se žalobce chrániti před event. následky možné nesprávnosti lékařského posudku, měl to při narovnáni výslovně zdůrazniti.«

Dále uvedl odvolací soud, že omyl týkal se důvěry ve správnost lékařova posudku, nikoliv však předmětu narovnáni.

K dovolání žalobcovu však nevyšší soud zrušil oba rozsudky svým rozhodnutím ze dne 14. června 1939, č. j. Rv I 2725/38, ve kterém v tomto směru uvedl:

»Po právní stránce (§ 503, č. 4 c. ř. s.) jde o to, zda narovnání, podle kterého přijal žalobce částku 5.000 K na úplné odškodnění za následky úrazu, který utrpěl dne 10. června 1932 při pádu s motocyklu a zároveň prohlásil, že uvedenou částkou jsou vyrovnány mimo jiné veškeré nároky vyplývající z řečené nehody, jest naříkatelné pro omyl, jestliže se hodnocení oněch následků úrazu pro budoucnost stalo na straně smluvců se zřením na obsah znaleckého posudku o žalobcově úrazu, který podal v trestním řízení MUDr. K., jemuž obě strany důvěřovaly, který se však podle tvrzení žalobceva dodatečně ukázal nesprávným a objevily se prý později další následky úrazu, které jmenovaný znalec ve svém posudku nepředvídal.

Odvolací soud zastává názor, že důvěra ve správnost a spolehlivost posudku byla v souzeném případě pouhou pohnutkou k uzavření smíru a že takováto pohnutka nemá podle § 901 obč. zák. právního významu pro platnost a závaznost smíru, ježto nebylo učiněna výslovně jeho podmínkou. Dovolací soud neschvaluje tento názor.

Narovnání (smír) jest smlouvou, která podle § 1380 obč. zák. předpokládá pochybné nebo sporné právo. Musí tu tudíž býti stav nejistoty v právních vztazích smluvců o pochybném nebo sporném právu. Omyl o takovýchto pochybných nebo sporných skutečnostech nelze ovšem, hledíc k ustanovení § 1385 obč. zák., pokládati za omyl o podstatě předmětu nebo osoby a nelze platnosti narovnání odporovati v takovém případě ani tehdy, když byly nově nalezeny listiny, z nichž by vycházelo na jevo, že ten nebo onen smluvce neměl vůbec práva. (§ 1387 obč. zák.)

Jinak je však tomu, jestliže se omyl týká toho, co smluvci uzavírající narovnání, pokládali za jisté a nesporné na rozdíl od sporných a pochybných bodů, o nichž se sjednává narovnání.

V takovém případě, kde smluvci nemají žádné pochybnosti a není mezi nimi sporu o podkladu narovnání, v podstatných směrech, to jest co do podstaty osoby, nebo co do podstaty předmětu narovnání, mohou odporovati pro omyl v těchto směrech uzavřenému narovnání, jestliže onen nesporný podklad narovnání spočíval na jejich omylu (viz rozh. č. 6549 Sb. n. s., a literaturu tam uvedenou). A o takový

případ jde i v souzené věci, neboť ze zjištění nižších soudů vyplývá, že narovnání, o něž jde, bylo uzavřeno až po podání znaleckého posudku MUDr. K., že v té době, kdy bylo narovnání uzavřeno, byl znám obsah onoho posudku, jak žalobci, tak svědku J. J., který zastupoval pojišťovnu, u níž byl žalovaný pojištěn proti následkům zákonné odpovědnosti a správné proto odvolací soud z toho usoudil, že hodnocení následků úrazu utrpěného žalobcem co do budoucnosti, se stalo na obou smluvních stranách vzhledem na obsah řečeného posudku. Není tudíž pochybnosti, že strany budovaly narovnání o náhradě škody za úraz utrpěný žalobcem na onom posudku, jako na nesporném podkladě, který, jak žalobce tvrdí, ukázal se nesprávným a omylným.◀
Vladimír Jerábek.

Obmezení výplaty vkladů a soudní deposita.

Ministerstvo financí sdělilo ministerstvu spravedlnosti přípisem ze dne 9. června 1939 č. j. 54.488/39-II A/3a takovýto výklad § 1, odst. 2, písm. g), vlád. nařízení 86/1939:

Ustanovení § 1, odst. 2 g) vl. nař. 86/39 o přechodném obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů nelze vztahovati i na ty případy, kdy exekuční soud přijme na splátku nejvyššího podání vkladní knížku některého tuzemského peněžního ústavu. Je nerozhodné, stane-li se tak přímo, či je-li použito na zaplacení poslední splátky vkladní knížky složené jako vadium podle § 147 ex. ř. Na tyto vkladní knížky, třebaž byly složené soudem jako depositum soudní, vztahují se předpisy cit. nařízení, ježto nejde o peníze uložené bezprostředně na příkaz soudce nebo soudem, nýbrž jen o soudní depositum ceněného papíru.

V souvislosti se upozorňuje, že po zdejším názoru platí totéž i o vkladních knížkách, které se nalézají v pozůstalosti.

K uvolnění takovýchto vkladů jest třeba svolení ministerstva financí podle § 5 cit. nařízení. Ministerstvo financí bude však takovéto jednotlivé žádosti podané exekučním (pozůstalostním) soudem vyřizovati s urychlením.

K žádosti jest připojiti kolkuprostý opis pro peněžní ústav. Žádost sama podléhá kolkou za 5 K z každého archu a přílohy kolkou přílohovému za 1 K z každého archu, ježto v daném případě exekuční soud vystupuje ve skutečnosti za vydražitele.

K tomu sluší dodat, kdo jest ve zmíněném exekučním případě k žádosti podle § 5 cit. nař. na minist. financí legitimován.

Podle § 152 ex. ř. má býti nejvyšší podání složeno v hotovosti, jen jistota (vadium) může býti podle § 147 ex. ř., § 56 c. ř. s. a § 78 ex. ř. složena podle uvážení soudu ve vkladních knížkách některé tuzemské spořitelny neb záložny. Soudy pečující samy o to, aby přes mimořádné poměry vymáhající i hypotekární věřitelé došli uspokojení a vydražitel nabytí nemovitosti přijímají přes ustanovení § 152 ex. ř. i na splátky nejvyššího podání místo hotovosti též vkladní knížky z důvěryhodných peněžních ústavů. Kdyby tak soudy nečinily, pokládala by veřejnost přísný postup podle § 152 ex. ř. za ztrnulý a bez porozumění pro současné poměry.

Třebaže § 5 vlád. nař. č. 86/1939 nepraví, kdo má o vyšší než v §§ 1 a 2 téhož nařízení určenou výplatu žádati, lze míti za to, že vším způsobem jest oprávněn k žádosti ten, kdo může onu výplatu požadovati od peněžního ústavu. Jakmile vydražitel odevzdá vkladní knížku soudu, může jen soud výplatu požadovati, poněvadž ji vydražitel již nemůže předložiti. Jest proto jisto, že exekuční soud sám může žádati ministerstvo financí o vyšší než všeobecně přípustnou výplatu. S hlediska práva poplatkového má však postavení soukromníka podle výše uvedeného názoru ministerstva financí.

Ministerstvo financí nemá v praxi námitek, naopak považuje to za účelné, jestliže žádost podá sám vydražitel, doloživ ji potvrzením soudu, o jaký účel jde. Potvrzení to jest soud povinen vydati podle § 281 nesp. patentu (kolek 8 K, pol. 116 zák. č. 50/1850, nař. č. 281/1916 a zák. č. 54/1925).

Stejně doloženou žádost jako vy-

dražitel může podati též depositní ústav soudní, poněvadž jest zmocněncem soudu. Nelze ani vylučovati oprávnění peněžního ústavu, který vkladní knížku vydal a jest zde ze vkladu zavázaným podmíněm, aby i on tuto žádost vznesl, chtěje tak vyhověti požadavku svého zákazníka a opatřiti si k tomu zákonem požadované svolení.*)

Doporučuje se však, aby žádost zpravidla podával vydražitel. Žádost může míti individuální odůvodnění, na příklad uváděti okolnost, že nejvyšší podání připadá z větší částky na uspokojení některého peněžního ústavu, takže se tím větší část vkladu jen přesune zase do vkladu jiného ústavu, nebo docela téhož ústavu. Tuto skutečnost může pojmuti i soud do svého potvrzení, kterým se má žádost ihned doložiti.

Uvádíme vzorec žádosti i soudního potvrzení:

Ministerstvu financí, odbor II A/3,
v Praze.

Podepsaný Josef Novák, obchodník v Praze III., Vítězná tř. č. 11, jako vydražitel složil v exekuční věci vymáhající strany Jaroslava Hrubého, bednáře v Praze VII., čp. 144 proti povinné straně Aloisu Hruškovi, majiteli drogerie v Praze II., čp. 186 pro 5.000 K, za souhlasu soudu na splátku nejvyššího podání per 50 tisíc K, vkladní knížku Okresní hospodářské záložny v Českém Brodě, č. 1480, str. hl. knihy 28, znějící na jméno František Procházka se zůstatkem k 31. XII. 1938
per 72.315 K.

Za účelem hotového zapravení pohledávek poukázaných na nejvyšší podání jest třeba z uvedeně vkladní knížky vyplatiti částku 45.000 K a to během 14 dnů, poněvadž jinak by vydražitele stihly následky obmeškání pro nesplnění dražebních podmínek.

Tím by vznikla žadateli nenahraditelná hospodářská újma, poněvadž žadatel jiných hotových peněz nemá a ne-

*) Stejně vykládá legitimaci k žádosti Dr. St. Jurášek v pojednání Příročí (moratorium) peněžních ústavů a podniků, Praha 1939, str. 23, které se nám během tisku dostalo do ruky.

může si je opatřiti jinak než výplatou z řečeného vkladu. Jest proto nucen žádati ministerstvo financí, aby mu ve smyslu § 5 vlád. nař. č. 86/1939 povolilo z výše uvedeného vkladu výplatu částky 45.000 K.

Poukazuje na výnos ministerstva financí ze dne 9. června 1939 č. j. 54.488/39-II A/3a dovolují si žádati o urychlené vyřízení.

V Praze, dne Podpis.

Č. j. E XV 217/38-35.

P o t v r z e n í .

Okresní soud exekuční v Praze, odd. XV., potvrzuje v exekuční věci vymáhající strany Jaroslava Hrubého, bednáře v Praze VII., čp. 144, proti povinné straně Aloisu Hruškovi, majiteli drogerie v Praze II., čp. 186, pro 5.000 K, že vydražitel Josef Novák, obchodník v Praze III., Vítězná tř. č. 11, složil za souhlasu soudu na splátku nejvyššího podání per 50.000 K vkladní knížku Okresní hospodářské záložny v Českém Brodě, č. 1480, str. hl. kn. 28, znějící na jméno František Procházka, se zůstatkem k 31. XII. 1938 per 72.315 K.

Za účelem hotového zapravení pohledávek osob poukázaných na nejvyšší podání a žádajících hotové zapravení jest třeba z uvedené vkladní knížky vyplatiti částku 45.000 K, poněvadž jinak by vydražitel stihly následky obmeškání pro nesplnění dražebních podmínek.

Toto potvrzení vydává se pro žádost vydražitele k ministerstvu financí podle § 5 vlád. nař. č. 86/1939.

Okresní soud exekuční v Praze, odd. XV., dne 15. června 1939.

Žádost i potvrzení jest podati ohledně každého emisního ústavu zvláště, t. j. když jde o dva vklady různých peněžních ústavů, nutno podati žádosti dvě a žádati o dvě potvrzení, zatím co stačí žádost jedna, běží-li o dvě vkladní knížky téhož ústavu v téže právní věci.

Ladislav Hlavatý.

Námitku promlčení v pracovních věcech možno vznésti ještě i v druhé stolici.

Žalobce uplatňoval v dovolání, že námitka žalovaného, podle níž uplynula promlčecí doba před podáním žaloby, je opožděna, protože byla vznesena žalovaným teprve v druhé

stolici, a že tedy na ni neměl soud druhé stolice bráti zřetele. Uváděl v tom směru:

Uplatňovati promlčení jest »nárokem«, a pouze forma, kterou se promlčení uplatňuje, jest »námitka«. — Jest to totéž, jako když nárokem je odporovatelnost a forma, kterou se tento nárok uskutečňuje, jest žaloba nebo námitka ve sporu, jest to totéž, jako když někdo tvrdí zánik dluhu započtením na vzájemnou pohledávku, což se může státi žalobou navzájem nebo námitkou kompensace. — Ustanovení § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech sice mluví o tom, že »o nových nárocích kterékoli strany nelze jednat« v druhé stolici, avšak ve spojení s § 33, odst. 1 cit. zák. (»znovu v mezích určených nároky stran v odvolání«) jest jasné, že celé ustanovení § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech neznamená nic jiného, nežli že námitku promlčení, kterou žalovaný nevznesl v první stolici, nemůže již uplatniti v stolici druhé a jest jí prekludován. — Jestliže žalují z určitého právního důvodu, je tímto právním důvodem individualisován nárok, a jestliže jsem žalován a popírám tvrzený dluh z určitého důvodu, na př. proto, že nevznikl, je tím můj nárok na zamítnutí žaloby individualisován, a jiná námitka, na př. že dluh sice vznikl, ale byl vyrovnan, by zakládala jiný nárok na zamítnutí žaloby. — Že námitka promlčení jest nárokem, jaký má na myslí § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech, plyne i z obč. zák. Vždyť promlčení samo o sobě může dokonce býti uplatňováno žalobou stejně jako jakýkoli jiný nárok: §§ 1498 a 1499 obč. zák. to výslovně stanoví, a též § 1500 mluví o »nároku získaném promlčením«.

Nejvyšší soud o této otázce rozhodl: Nešlo tu o nějaký nárok žalovaného ani o protipohledávku, nýbrž jen o námitku, o kteréž proto soud druhé stolice právem pojednával (rozh. z 1. července 1939, Rv I 641/39).

Exekuce na základě exekučních titulů vzniklých před 15. březnem 1939.

Podle Věstníku min. spravedlnosti 6/1939 sdělilo min. sprav. na učiněné dotazy: Exekuční tituly, vzniklé před 15. březnem na území nynějšího státu Slovenského, byly exekučními tituly v bývalé celé Česko-

Slovenské republice a zůstaly proto i exekučními tituly na území Protektorátu Čechy a Morava. — Povoliti však exekuci na základě těchto exekučních titulů jsou výlučně příslušné soudy Protektorátu (č. 27.117/39).

Kdy podléhá podnájem nemovitosti dani z obratu?

Touto otázkou zabývá se výnos ministerstva financí ze dne 9. listopadu 1937, čj. 134.631/37-III/23, který připomíná Spořitelní Obzor 6—7/1939:

Je-li podnájemní nebo podpachtovní právo zapsáno do pozemkových knih, což je možno ovšem jen tehdy, je-li knihovně zapsáno i právo nájemce nebo pachtýře, nepodléhá úplata na jeho poskytnutí dani z obratu ve smyslu § 2, č. 2, věty třetí zák. o dani z obratu.

Není-li podpachtovní nebo podnájemní právo knihovně zapsáno, podléhá úplata za jeho poskytnutí dani z obratu (arg. a contr.). Výnos poukazuje, berní správy, aby až do rozhodnutí této otázky nejvyšším správním soudem zdaňovaly »význačnější případy« takové dani z obratu.

Podnájem zařízených místností je výkonem, zdanitelným podle § 3 zák. o dani z obratu, takže z p r a v i d l a nespadá do hořejších úvah.

Soudní poplatky u německých soudů v Protektorátě.

Od 1. srpna 1939 platí v občanských věcech soudních, o kterých bude pořad práva zahájen u německých soudů v Protektorátu po 31. červenci 1939, poplatkové předpisy, publikované dne 17. července 1939 v č. 127 říšského zákoníku, vydávaného v Berlíně. Co do výše odkazu na str. 175 tohoto ročníku Právní praxe (Soudní poplatky v Sudet-

ském území) a pro informaci citujeme ze zprávy Lidových novin 357/1939:

V občanských věcech právních vybírají německé soudy v Protektorátě podle tohoto nařízení poplatky a jiné náklady řízení podle předpisů, platných pro soudy Protektorátu, pokud není výslovně jinak stanoveno. Poplatkové sazby v korunách se počítají podle obvyklého poměru 10 K rovná se jedné marce a zaokrouhlují se vždy na celých 10 pfeníků (to jest na jednu celou korunu). Pokud poplatkový soudní sazebník předpisuje zaplacení poplatků podle obecné poplatkové sazby, nebudou německé soudy tohoto ustanovení užívat, nýbrž zašlou příslušnému finančnímu úřadu Protektorátu opis listiny nebo rozhodnutí, z něhož se poplatek má zapravit.

Zvláštní ustanovení se dávají pro některé případy, pro něž ovšem neplatí poplatkové předpisy Protektorátu. Je to soudní ověření podpisů, za něž se platí 0.50 marek. Ověřuje-li se zároveň několik podpisů na jedné listině, platí se za ověření druhého a dalších podpisů po 0.30 marek. To platí i pro ověření úředních podpisů ve styku zahraničním (při tak zvané superlegalisaci), ale poplatek se tam vybírá jen jednou, i když je třeba víc ověření. Za soudní ověření opisu nějaké listiny (t. zv. vidimace) se bude platit 0.50 marek za arch. Za soudní opisy, jež se někomu vydají na jeho žádost, se zaplatí poplatek za napsání. Tento poplatek činí za stránku, která má 28 řádek průměrně po 15 slabikách, 0.25 marek, i když opisy byly pořízeny mechanicky.

Od placení poplatků jsou osvobozeni Říše a země, nacionálně socialistická německá strana dělnická se svými součástmi, jakož i veřejné ústavy a pokladny spravované podle rozpočtových plánů Říše a zemí na účet Říše nebo některé země. Poplatková osvobození, jež poskytuje právo platit v Protektorátě Čechy a Morava, budou až na další zachovávat i německé soudy. Lze však ustanovit i výjimky úřední cestou.

Nařízení má ještě další podrobná ustanovení o soudních poplatcích, které se vybírají u německých soudů podle obdobných zásad, až na to, že předpisy, podle nichž soudní poplatková novela předpisuje účast finančních úřadů, neplatí pro soudy německé. Místo kolků nastupují soudní známky (Gerichtskostenmarken). V trestných věcech se budou řídit soudní poplatky a útraty podle předpisu zákona o soudních útratách (Gerichtskostengesetz). V řízení o soukromých žalobách se však budou vybírat poplatky podle tohoto zákona jen v poloviční výši.

Nové umístění ministerstva vnitra.

Upozorňujeme na to, že ministerstvo vnitra je nyní umístěno v několika budovách. Ve Strakově akademii, Praha III., Kramářovo nábřeží čp. 128, se nalézá nyní úřadovna ministra vnitra a presidium, dále oddělení A, B, C, P, R s účtárnou, oddělení S, dále oddělení 1, 2, 3, 11 a 13; rovněž je tam umístěna úřední knihovna a pomocné úřady. Telefon 634-51, 634-56, 633-45 až 633-47.

V budově senátu bývalého NS, Praha III., Sněmovní 176 jsou: oddělení 5 (pasové), 6 (spolkové), 7 (státní občanství), oddělení 9 a

10. Telefon 421-51, 419-70, 422-51 až 422-53.

V budově Na Tržišti (Praha III., Na Tržišti 9), jsou jako dříve oddělení 15 (akciové společnosti), 16 (pojišťovny) a H (státní hranice). Telefon 459-41 až 459-44. Stejně zůstává i oddělení 12 (četnické) nadále v Praze III., Karmelitská 18, rovněž archiv ministerstva vnitra v Praze III., Valdštyňská 16.

Zeměpisný ústav ministerstva vnitra (bývalý vojenský zeměpisný ústav) po svém přičlenění k ministerstvu vnitra zůstal v Praze XIX., Bubeneč, Bučkova ul. čp. 620.

Z redakce:

Letošní ročník našeho časopisu vycházel značně nepravidelně. Vina na tom není redakce, nýbrž prudký běh událostí, které měly i na právní vývoj vždy bezprostřední vliv. Tím se stalo, že jsme téměř každé číslo museli zdržeti, i když jeho obsah byl již zcela hotov, a tím se také stalo, že jsme mnohdy i úplně vysázené práce svých spolupracovníků museli zcela vyjmouti a učiniti tak místo látky aktuální. Časopis »Právní praxe« musel totiž dodržeti zásadu, že je časopisem především pro praxi. Proto také, kdykoli jsme očekávali nějakou novou právní úpravu, zdrželi jsme vyjítí čísla do té doby, než nám bylo možno svým čtenářům přinést zpracování toho, co podle nejnovějšího vývoje je pro ně nejpotřebnější, i když to bylo na úkor pravidelnosti vycházení. Tyto mimořádné okolnosti způsobily, že výjimečně jsme museli také rozsah letošního ročníku omeziti.

Svoje přispívatele pak prosíme, aby měli porozumění, jestliže mnohý jejich vysázený nebo pro vyjítí připravený příspěvek nebyl z důvodů shora uvedených otištěn.

Doufáme, že v příštím ročníku nás poměry nebudou již nutiti k takovému mimořádnému postupu.

Redakce.

Autoři článků v tomto čísle:

Univ. prof. Dr. Zdeněk Peška, komisař min. vnitra Dr. Ladislav Svatuška, taj. Ustředné sdružení slov. priemyslu v Bratislave Dr. František Mestitz, taj. Svazu spořitelů Dr. Jaroslav Homolka, přednosta okr. soudu v Počátkách Dr. Jiří Cerman, univ. doc. a rada min. vnitra Dr. Jaroslav Pošvář, předn. okr. soudu v Polné Dr. Jan Pochobradský, gen. sekretář plod. bursy v Brně Dr. Alois Chytil, rada min. veř. prací Dr. J. Čistický, advokát Dr. Vladimír Jeřábek, okres. soudce exek. soudu v Praze Dr. Ladislav Hlavatý.

SEMINÁRNÍ
Státověd.

KNIHOVNA
oddělení

OSTŘEDNÍ KNIHOVNA
právnícké fakulty UJEP
BRNO, Nám. 25. února 2